

51. szám.

Dicsőség ma-
gasságban az
Istennek.

II. Félév.

s a földön bé-
keség a jó
akaratu embe-
reknek.
Luk. 2. 14.

KATHOLIKUS NÉPLAP.

Pest, 1856.

December 17.

Adventi gondolatok.

Krisztus urunk születésének évnapja, a karácsony nagy ünnepje, közel nagyon is közel van már; néhány nap választ el tőle.

Ez, kis idő az elfogadási készülétekre, a nagy ünnep méltó megülésére; ki eddig nem készült hozzá, talán el is késik.

Ha kettőzött buzgalommal csodaképen sikerülne is a készület, elégséges lehetne ez a készülőre — de nem az elfogadóra, kit mint nagy vendéget, méltán megilletnek a nagy előkészületek

S ez, olly igen természetes, méltányos és üdvös eszmét föl akarja bennünk költetni az egyház a négy adventi héttel, a hajnali ajtatossággal és többszörös böjttel.

Illető tiszteletéből, méltóságából az ki akarja Megváltónkat vetköztetni, ki az ingyen nyert adományban, az időnek használatában is fukar, s midőn valamely házi ünnepélyhez mulatsághoz hetekig készül: az Istenember megjelenésének napját, az ünnepek ünnepét, karácsonyt készületlenül is be tudja várni; az adventi csendet zavaró mulatságok- és zajos szórakozásokban töltve az estélyt s alvással tudja el a hajnali szent misét.

S így élve, mintegy bizonyítványt, írás- és pe-
cesétnél világosabban szóló elismervényt ad magáról:

hogy el van szakadva, szigetelve az áhitatoskodó, a jóban növekedő, gyarapodó közönségtől; hogy csak önmagában, önnön tespedtségében, jóra való röstségében él, s nem az éltető, elevenítő egyházban, melynek intelmeit s kegyeletes szózatát csak az üdv-veszélyben tudja forrón kivánni és későn elismerni . . . . de most — most még siketnéma tagja a nagy keresztény családnak. Nem hallja a hajnali harangszót pihenő ágyában, de megfogja hallani egykoron a trombita szavát rideg sirjában, a földnek hasadó gyomrában; a trombita-szó itéletre fog támasztani, a harangszó Isten tiszteletére, szolgálatára, az örvendetes ünnephez, karácsonyhoz való készületre ébreszt föl minket édes álmunkból: hogy még az álomnál is édesebb legyen előttünk szeretett Megváltónk születésének közeledő ünnepe, örömnünk oka, nyilvánítása. — Négy héttig tart a készület kora felkeltünkben; az ó világ is négy ezer esztendeig váraozott és készült az ígért Messiás eljövételére. — Háromszor böjtölünk az adventi hetekben; hogy a hustól való böjtölés intelmül szolgáljon a bűnöktől visszatarásra, hogy azt, a mit böjtölésünkben önmagunktól elhuzunk, osszjuk meg a szegényekkel, számot vetvén életünkkel is, s ha valamiben bűnösöknek találunk magunkat, tisztuljunk ki telkünk sálakjából a büntörlesztő szentségben, a vezeklés-vagy is a poenitentiartásban.

Ez — a készület urunk születése ünnepének méltó megüléséhez! — S ki volna az, ki ez üdvhozó foglalkozásban részt venni nem akarna; ki ez ünnep tiszteletére, önkeze ápolta erényeinek virágaiból egy kis

fuzért kötni, s avval mint tisztult szívének legnemesebb ajándokával, kincsével Jézusnak kedveskedni, a betlehemi pásztorok egyszerűségében a jászolynál megjeleneni s az isteni gyermek születésén örvideni nem akar-na? Ki volna olly marczona, magát egész a szeretetlenségig gyuloló vadonc, ki az örömrzemények legnagyobbikától magát megfosztani tudná? S ha még is találkozánk, ki az Istenségnek angyaloktól imádott örömnepét is semmibe tudja venni, nem félhet-e, hogy ő is semmibe fog az Istentől vétetni: . . . Hisz még az emberek is megszokták éltök nevezetes-napjait ünnepegni, s megváltásunk hajnala, Urunk születése érdektelenül maradjon? Valóban, ki olly nagy ünnep közeledtére sem tud fölkelkesülni, szívörömében Istenséghez fordulni, az megérdemli, hogy tőle is fordítsa el az Isten magát, s munkálatán, évi szerzeményén ne látszasson áldás. *) Ki készületlenül virad föl Jézus születése napjára, az készületlenül fog feltámadni az ítélet borzalmas napjára. Jézus, a ki úgy született mint Megváltó, akkor úgy fog megjelenni mint ítéelő bíró. Ki Jézus születését méltóképen meg akarja ülni, szem előtt kell a feltámadás és ítélet napjait tartania, — s talán ez az oka az egyház által advent kezdetén az ítéletről szóló evangéliumnak felolvasatása, hogy annál sikerdusabb legyen a híveknek a karácsony nagy ünnepéhez való készületröli elmélkedése. —

Akkor a végítélet hallása rázkódtatott meg minket, a melly még csak történni fog — s nem rázkódtat-e meg most, a beálló ünnepek előtti készületlenségünk, a melly már megtörtént? — Bár senkinek ne kellene szánalomra indulnia a haszon nélkül lefolyt adventi napok fölött; bár mindnyájan készen állanánk s z e n t é r z e l m e k k e l e l t e l v e a l e g s z e n t e b b ü n n e p megülésére! Ó de ne, ne eítsen bánata senkit kétségbe keresztény kötelességéröli megfelekedése; marad, marad még némi vigasz, egy kis idő, ha több nem, legalább is annyi a mennyi egy halálra elítélnék a készületre elegendő. A millyen nagyon sajnálkozásra, korholásra méltó volna a kivégzendő, ha még ezen kis időt sem akarná megtérésére fordítani: olly sajnálatra, megvetésre méltó volna az is, ki még advent utolsó napjain sem akarna elkészülni ama fényes éjszakára, melylyen az ég angyalai a Glóriát énekeltek, s a pásztorok imádásra siettek Ó milly nagy volt e részben apáink buzgósága! Emléke mai napig is fenáll a karácsony szent nyolczada alatt járó betlehemesekben. Ránk érzi emberekre, de legkivált a gyermekekre jó hatással vannak az olly ártatlan találmányok. Azért ne resteljük előttök házunk kapuit feltárni; *) hívjuk össze gyermekeinket, vezessük el, az ez alkalomra készíteni és körülhópdózni szokott betlehemi istállóhoz; mutassuk, magyarázzuk meg nekik, hogy olly szegény sorsban született az Istennek fia, a kis Jézus, a kiröl az osko-

*) Ez kissé tulzottan van . . . de még is igazságosan; mert a szegénytől még soha, — de a duszgazdagoktól be sokszor hallottam a kar. ünnepének semmibe való vevését! —

*) Mi, a jövő számban lapunk hasábjait fogjuk rendelkezésükre boesátani

S z e r k.

lában tanulnak, s kihez naponta imádkoznak. Fejtsük meg nekik: hogy a betlehemi istálónak azért van templomi alakja, formája, azért vannak tornyai: mert Krisztus urunk Istennek tetsző templomot egyházat jött e földön alapítani, s valóban alapított is!

Illy ártatlanul mulattató foglalkozásban szokta illyenkor a jó keresztény kedvét találni. Utánozzuk a keresztény példáját s a beálló szent napokban legyünk az Isten házának szorgalmatos látogatói, gondunk lévén házi népünkre is. Ne tartsunk a hidegtől; szívünk melege gyözze le a zordon idő hidegét, s lelkünknek minden jóra föllángolt készsége, gyözze meg a tunya akaratnak jóra való restségét. Ime! tünik az éj homálya s dereng a hajnali fény, üdvösségünk fénye; még egy pár nap s köztünk az Üdvözítő. Vessük hát le a bunös köntösét s szenteljük föl e néhány napot lelkünk üdvére, készüljünk Jézus eljövételére.

H o r v á t h K á r o l y.

A vándor-rózsák.

Beszély.

D a n i s t ó l.

III.

(Folytatás.)

Ősz, tavasz, nyár elmúlának,
S olvadtán a tél havának
Mind ez visszatér;
Sokat tudhat a halandó
De az Isten bámulandó
Titkához nem tér! —

Május hó hatodika van; esipös hideg szél tartja szobáikban Fejérvár polgárait; a mesteremberek műhelyeikben fülelnek, a szőlők és kertek birtokosai pedig szomorodva szemlélik a gyümölcsfák elfagyó virágait; a hivatalnok nem nézi az időt, a kereskedő pedig számít és előlegez; Halomfiné szobájában ül asztalánál, közel az ablakhoz és himez; Rózika szemközt ül neki, alacsony karszéken, kék fejér szinezetű pamukból harisnyát kötöget és ásit; anyja észreveszi leánya unalmát, föl akarja őt vidítani, és biztatja, hogy daloljon. Rózika nem hagyja magát sokáig biztatni, enged a szép szónak, és elkezd dalolni anyja kedveért egyik kedvencdalát illyképen:

Katona lett az én apám,
Én is csak azzá leszek ám,
Zászlót tüzök a szívemre,
Fényes kardot a kezembe.

Zászlóm lesz a szüz Mária,
Fényes kardom Isten fia;
S úgy rontok az ellenségre
Mint napfény a sötétségre.

Olok minden indulatot,
Minden gonosz akaratot,
Melly szívemnek szép honában
Dul erényim táborában

S ha bevégzem háborumat,
Isten adja koszorumat;
Vagy ha küzdve lett a halál,
Lesz belőlem liliomszál. —

Rózika elvégzé dalát, és édes anyja nem szóla reá; gondolatokba mélyen elmerülve busan mereszté szemeit az előtte félben maradt munkára, s lassan mozgatta fejét igenre; mely gondolatja tárgyát érdekelte-e? vagy Róza dalát helyeslé-e? nem vala kivehető; Róza megismeré jó anyja szép arczán a buffelget, s vigasztalni vágyván őt, szólítá anyját, mondván: „Kedves anyám! nem tetszett a nóta? majd másikat dallok egy vigabbat, jó lesz-e anyám?! ...Igen, leányom!” felelé az anya, mire Róza pamutot tekergete ujjára, s új erővel folytatva kötését, elkezdé dalát:

Lassan, lassan, szöke kis lány!
Be kevélyen jársz az utcán;
Ruhád be sok ágat hajta;
Minek annyi fodor rajta?

Kilencz sor-gyöngy a nyakadon.
Bársony cipő kis lábodon;
S egy ujjodon, a mint látszik,
Köves aranygyűrű játszik.

Hogy a mult őszszel láttalak,
Le volt eresztve a hajad;
Fésűre hordozod immár,
Csillog ben sok ezüst boglár.

Milly távul állsz, s még is elhat
Hajadról a drága illat;
Azt, a mivel fűszerezted,
Isten tudja! hol szerezted.

Nem szeretsz napszámba járni,
Nem is voltál még szolgálni,
S jól tudja az egész világ,
Milyen szegény apád s anyád.

Bizony leány azt hiszem én,
Hályog van mind a két szemén,
A ki tisztán be nem látja,
Hogy ez kinek a sajátja.

Szebb az erény a fodornál,
Egyszerűség a pompánál;
S a haj legszebb diszvirága,
Szív és lélek tisztasága.

Míg a kis Róza eként dalolgatna, fegyverzörrenés hallatszik a házkapu alatt, katonákat szállásoltak be, s a házi asszony is kapott kettőt közülök; e ka-

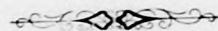
tonák azon ezredből valának, mellyben Halomfiné férje is volt; de Irma nem ismerhette meg őket, mivel a hűvös szél miatt mindnyája köpenybe burkolva lévén, hajtókájokat senki nem láthatá; a ház másik szárnyában Irma lakának szemközt vala a két vitéz szállásolva, s egyik egy csinos, fiatal, barna fiu meglátván Irmát az ablakon keresztül, hirtelen szerelemre gyult iránta, s többé szemeit az ablakról el nem vevé; egész délután az udvaron ült, Halomfinét leste, bánatosan égve, s lelke is mosolygott, midőn csengő hangját a szobából kihallotta; szegény vitéz! illy heves csatában nem volt még soha; parancson is volt; de a parancsot nem hallá; estebédjét elkölteni nem tudta, s mikor a fekvés ideje érkezék, kivitte ágját az udvarra, s Irma ablakának irányában lefeküdt. Az éj setét vala és csendes; a székes egyház tornyában busan kongott el az éjféli tizenkettő, midőn a szerelmes vitéz lassan fölemelkedék fektéből, s elővevén feje alól utazó tárczáját, valamit kivön belőle, és lábhegyen Irmának ablakához vonulva, fölnyitá szép csöndesen az ablak zöld redőit, annak egyik nyílásán bebocsájtá a tenyerébe rejtett kis köteget, mondva magában: „legyen egyik értted fonnyadó életemnek jelképe; s legyen a másik titkos és tiszta szerelemnek örök záloga!” azután lezárá ismét a redőt és lefeküdt; hajnali négy óraker pedig, midőn az induló elperdüle az ezred dobján, összetépett szívvel lépett ki a kapuból az ifju vitéz, s egy fájdalmas pillantatot vetve Irma setét ablakára, így sohajta föl:

Isten hozzád, ismeretlen!
Bánatom, melly véghetetlen
Tőled lopta életét;
Oh! ha lelked olly nagy, olly szép.
Mint báj arczod, az oltárkép
Nálad veszi kezdetét, —
Légy szerencsés! javában
Siratlak én Árvában

Hat óra volt már, mikor Irma felkelt, s örömmel hallá a háziaktól, hogy a beszállásoltak már régen elmentek, s megnyugodott a gondolathoz, hogy a kis vitéznek őrszeme nem kísérendi többé mozdulatait; a setét szobában csak lábhegyen járt, de azért a kis Róza is fölédredt, s miután szép jó reggelt mondott volna szeretett anyjának, így szólott hozzá! „Kedves mamám! be szépet álmodtam az éjszaka, elmondjam-e?” „...Mondd el, édes Rózám!” biztatá Halomfiné a kis álommondót, ki is megtörülve nagy fekete szemeit, így beszélte el álmát: „Hát én azt álmodtam, kedves anyám! mintha nyitva lett volna szobánk ablakja, és azon néztük gyönyörrel az Isten eget, melly a szokotnál sokkal tisztább és kékebb vala; és egyszerre iszonyu fekete holló sereg borítá el az eget, melly házunk fölött sokáig kevergott, míg végre közülök egy hirtelen beröpült ablakunkon, és szájában édes atyámtól levelet hozott; szép levél volt mamám! és arany pecsét rajta, és sirva olvastad föl, és az volt bele írva, hogy édes atyám haza jön vagy kilencz nap mulva, vagy kilencz hónap mulva, vagy kilencz esztendő mulva; azután bejött hozzánk a háziasszonyunk; teli volt a keze szép

fehér levelekkel, de arca piros volt, mint a vér, és kezdett valamit beszélni, hanem én akkor, édes mamám! fölébredék.“ — Halomfiné örült leánya álmának, s elhatározza a kilenczed napra vigyázni, és haza várni az édes atyát; ekkor Halomfiné az ablakhoz lépett, hogy a redőket fölnyissa, és a szobában világosságot terjeszzen; és a mint a redőket fölnyitá, észre vón az ablakban egy levél alakú meglehetősen duzzadt kékes papírt, mellyre ugyan jól emlékezék, hogy ő oda nem tette; vevé azért a papírt és fölnyitá, és talála benne három fonnyadt rózsát, és az arany emlékpénzt, mellyet hat napokkal ezelőtt a Nádorcsatornán eluszni látott, és örökre elveszettnek hitt; „oh egek csodája! lehetséges-e, vagy szemeim csalnak!“ rebegé Irma letéve az emléket az asztalra: összekapcsolá kezeit, s ajkaihoz szoritva azokat, egy ideig bámulá a visszakerült kincset, azon gondolatra jöven, hogy valaki őket a szent-mihályi hidnál szemmel tartotta, s kihalászván a rózsákat az emlékekkel együtt tulajdonosának jó lélekkel visszahozta; most felnyitá a képet, hogy megnézzé a levelkét, valljon a vízben nem ázott-e el? száraz és ép vala egészen; olvasni akarja ön irását, és ime? ön írása helyett férje keze irására ismerve, olvasá rajt eszavakat: „Isten öríz d, oltalmaz d az én jó Irmámat Orsova. Maj. 3. 1856.“ Szent Isten! ez férjem írása!“ folsikolta Irma, és elejté a képet; összekujcsolt kezekkel hátrála néhány lépést tőle, s félve néz sokáig, mintha boszorkányságot vélne látni, felemelé azután a képet, újra szemlélgeté és olvasgatá, és ismét kiejté kezéből az asztalra. „Férjem Orsován, és e kép tőle!“ töprenkedék magában a szegény nő, most egész testében az örömtől remegni kezdett; ha a képet a kezébe vette, örült; s ha letette, sirt; ha kebelébe rejté, akkor fázott; de azért jó kedvében nem tudott hová lenni, hogy Ede él, s hogy talán közel is van, és vele csak tréfát űz, e gondolat a boldogság honába emelé föl lelkét; de a ráemlékezés, hogy a kép és a rózsák férje kezébe miként kerülhetett, e megfoghatlan titok szomorítá kebelét; sokáig busan tünődött, azután pedig hitt, reménylett és várt.

(Folyt. következik.)

Az első karácsonfa.

(Eger 1855.)

Jó az este, a nap piros arca lángol,
Elhajlik Nazáret csöndes városától,
De addig nehezen száll ő nyugovóra
Mig bucsu pillantást
Nem vett egy magános fehér házikóra.

Isten teremtette kicsin kis tanyája!
Ez most a világnak legszebb palotája;
Bár nincs rajta czímer, sem aranyos fedél
De a mi annál több:
Benne az Istennek szent háza néped el.

József és Mária — itthon vannak épen
Most esének át a szerény est-ebéden,
S asztal mellett ülve folhordják a multat,
Mig a gyermek Jézus
Szűz anyja kebelére hajolva szűnyad

És szól a jó anyja: „Ma tiz esztendeje,
Mióta gyermekem a világra leve;
Édes jó gyermekem... örömnapp ez nekünk,
Égi rokonaink,
A szép anygalkák is vigadnak ma velünk

„Emlékszel-e József! a három királyra
Midőn a jászolhoz jöttek térdén állva,
Hoztak neki tömjént, aranyat és mirrhát
Ajándékol hozták —
Ő és mi szegénynek semmit se adjunk hát?

„Ugyan mit csináljunk, hogy öröme legyen
E napon, mellyen az ég adá őt nekem,
Várj csak... jér ide, és öleld által kérlek
Hogy föl ne ébredjen
Gyöngyörű álmából, mig én visszatérek.

És kiment sietve, szent öröm vivé őt,
Mint a pillangót a szűz hajnali szelők —
Előre mosolygott — szerelme sugára
Játszadozott aztán,
Mint midőn a nap süt egy arany almára.

Künn a ház tövében kis kertecske állott — —
Tán ott akar szedni egy bokorvirágot?
De tél van — a virág ekkor zörgő haraszt,
Minden lépés alatt
Búsán emlegeti az elröpült tavaszt.

Nem is a virágért jött Mária ide,
Hanem oda tekint a kert közepire,
Ott piroslik az ő kedves gránátfája,
Biborszín almával
Mint szép rubintokkal, rakva koronája.

Fényes, szép levele egyre viritó zöld,
Mióta kebelén ápolgatja a föld,
Harmattá olvadoz az őz dere rajta,
S ha másutt vihar zúg
Őt akkor is egy halk szellő simogatja

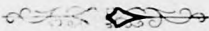
Nem csoda, áldott kéz ápolta, nevelte,
Fölötte örködik a hála szent lelke;
Akkor ülteté ezt Mária emlékül,
Midőn visszatére
Megmentett fiával Egyptom földéről

S oda mén a fához: „Édes teremtésem!
Adj nekem egy galylyat, leszakitom szépen,
Megöntöm könnyümmel, hogyha sebed támad
Csak adj, örömeül
Szívem gyermekének egy pirosuló ágat!“

És az esti szellő felé hajlit egyet,
Mellynek lombja közül tiz gyümölcs integet,
„Tiz alma — — fiam is ma lépett tizbe“
És a legjobb anya
A legjobb fiának legszebb lombot visz be.

Benyitja az ajtót lángoló örömmel —
Öröme zajára a gyermek is fölkel,
„Ó édes, jó anyám!“ — „Ó kedves gyermekem“
Megértették egymást —
És csókokba olvad a kettős szerelem!

A gránátfalomra isten-könyvek folynak
S mint a pró tüzecskék fénylenek, ragyognak, —
Keleten pedig az est csillaga támad
Lemosolyg a házba
És bearányozza a piros almákat
Mindszenti Gedeon.

Falusi levelek.

V.

Ua J. K. Kedves Szerkesztő, barátom! Garay Walter Susanna pályakoszorúzott életrajzához ezeket mellékelé-
nt. Majer István nap társzerkesztő barátunk: „Vajha a köz-
tisztelet illy koszorújával ékeskedő s általunk személyesen
is ösmert és szeretett anyának arany menyegzője nap-
ját még jelentékenyebben is ünnepelhetnők!” A várva várt
nap beköszöntött, folyó évi nov. 23-dika. Mielőtt az
arany menyegző leírásához fognék én is felkiáltok: vajha ön,
kedves barátom, és nt. Majer István ur is jelen lehettek
volna! Ön jól tudja: miszerint rajtam nem mult, legszive-
sebb meghívásomnak sem nyujthatának reményt, előre gy-
nyitván az idő viszontagságát ez időszakban. Ennek kell tu-
lajdonitanom, hogy illy vendégeket is kelle nélkülözniük,
kiknek megjelenése közöttünk a lelki élvezet és örömmel
koronája leendett! Hadd soroljam fel a válaszok nehá-
nyát, mik meghívásomat szerencsétlítették, hogy ez által is
igazoljam: miszerint Garay János édes anyját arany-
menyegzője napján kedvesen meglepni törekedtem és ez által
az ünnepély nagyságát nevelni.

„Tisztelt barátom uram! Ö Múltóságának kegyes meg-
hagyatából sietek önt arról értesíteni, miszerint többféle aka-
dályok miatt püspök ö méltósága személyesen meg nem
jelenhet, mindazonáltal lélekben ott leend a két jó öregnek
arany menyegzőjén és szívből reagok adja püspöki áldását,
forrón óhajtván, hogy a mennyei Gondviselés, mellynek ör-
ködése alatt jó szülői olly ritka ünnepélyre virradnak, re-
agjuk mindennemű áldásait még igen sokáig terjeszse. Ki ta-
pasztalt szives baráti indulatiba zárt maradok öszinte ba-
rátja Girk Alajos püspöki titoknok — „Tisztelendő
ur! Szegszárdon f. hó 18-kán kelt és szülei arany menyegző-
jére meghívó becses sorait ép e pillanatban vévén, sietek
azokra válaszolni: miként családóm több tagjának aggasztó
egészségi állapota nem engedi, hogy e szívmelő ünnepély-
ben résztvehessek. Kérem azonban: miszerint az ünneplend
párnál e feletti sajnálatomnak, egy uttal pedig szives üd-
vözetlemnek tolmácsa lenni és a rólam emlékezés iránti
halámnak ép úgy, mint tiszteletlemnek öszinte kifejezését
szívesen fogadni méltóztassék. Ifj. Majlát György.” —

„Szeretett öcsém! Szívesen osztozom örömdömbben, hogy
szüleid arany menyegzőjük idejét Isten jóvoltából szerencsé-
sen megérték. Ha enyhébb idő volna, a legnagyobb készsége-
vel sietnék részt venni az ünnepélyben, mellyre ismételve
meghittál, de így engedelmet kell kérnem, hogy, mit szemé-
lyesen nem tehetek, lélekben teljesíthessem. November
23-kán az általam tartandó nagymisében meg fogok emlé-
kezni mind a jó öregekről, mind pedig azokról, kik szívük-
nek kedvesek. Tudad velök öszinte tiszteletemet. Igaz jó-
akaró Kliv ényei.” Midőn egy megyés püspök, egy fő-
nemes és egy székesegyházi kanonok ekép válaszol
szívélyes meghívásomra, elgondolhatja kedves barátom:
minő érzet remegő át keblemet és a sorok felolvasására
milly édes köny gyöngyözött az ünnepelt jó öregek szemében!

November 23 dikára, mint a szegszárdi ritka szépségű
templom felavatásának felszázados ünnepére s Garay János
és Walter Susanna arany menyegzői ünnepélyére virradtunk,
mint ezt egy nyomatot „Meghívó” hirdeté illy tartalom-
mal: T ez. N. N. . . . állolirt által szives tisztelettel felké-
retik folyó novemberhő 23-kán reggeli 9 órakor a szeg-

szárdi r. kath. templomban Garay János és Walter
Susanna arany menyegzői ünnepélyére megjelenni. Ga-
ray Alajos. Nagy feladat leend, k. barátom, mindazt
elsorolni, mi e nap történt, kiváló rész jutván nekem a napi
töendőkben! Megkísértem.

A torony éreznelyveinek öszhangja templomba szólítá
a hívek seregét; számosan jelentek meg és szívmelő érzet-
tel nézték az egyházba vonuló tisztas házaspárt, mellyet
az oldaluknál haladó gyermekek és vérrokonok követtek,
helyt foglalván a vörös posztóval beterített első padban. Ez
meglévén, esekélységemnek jutott a feladat és együtt ritka
szerencse a szószékre léphetni, hogy tudassam a hívekkel
az ünnepélyt. Ha a „Kath. Néplap” megengedi, idejegyzem
szónoklatom bevezetését, melly aztán fölment érzeteim fes-
tésétől, mit ismét csak magam tehetnék leghivebben. „Az
öszhaj előtt kelj fel és tiszteld az öregek személyét és fél-
jed a te Uradat, Istenedet” Lev. 19. — Ma ötven éve avat-
tatott fel e nagyszerű hajlék Istennek kedves házává, lak-
helyévé. E jelentékes esemény megengedi, hogy eltérvén
a felolvasott sz. evangéliom fejtegetésétől, egész figyelmün-
ket ez ékes egyház fölszenteltetése foglalja el. Erdekes eset
már magában a templom fölszentelés: mert általa
az, mi eddig a csak mulandót alkotható emberi kezek műve
volt, az örök Isten hajlékává lesz; a holt falak néma üredé-
ke élő nép hangzatos szavától föléled; a szerény magaslato-
n, az oltáron megjelenik a mennyei király és a kenyer és bor-
nak színe alatt láthatóvá teszi magát az égi szentség.

Valóban csodálatos és imálandó az isteni Gondviselés,
melly az embert nemcsak vezérli, szünetlen gondosággal
őrzi, védi, kegyeli; hanem elhagyván örökboldogsága trón-
ját, leszáll hozzája, egy hajlékban lakik vele; sőt saját Isten-
ségével táplálja ötet, erősíti s az örökélet elnyerésére teszi
képpessé!

Milly lélekemelő érzet szállhatta meg azok szívét, kik
az érintett sz. szertartásnak, a templom fölszentelésnek tanui
voltak! milly édes lehetett a köny, melly magát örömtelt
szívköböl egész a szempilláig felküzdvén, ott gyöngyözött,
mint a remegő harmat az ékes mezei virágon! minő lelkesedé-
ssel zengheté első sz. énekét a hívek serege, melly hála-
dón emélé fel szívét, lelkét, és fokozá a hangokat, miket aj-
kai zengedeztek! Feledhetlen napja az áhítatos örömmel,
szívboldogságnak és magasztos lelkesedésnek! . . .

S hogy illyen vala e nap, tanui mindazok, kiket e sz.
helyen egybegyűlvé találók öszfűrtök által koszorúza s
hosszu életen át idáig küzdve s haladva. Ez érdemes öre-
gek között, kikről azt mondja az irás: „Az öregek méltósa-
ga az öszfűrt” (Sap 4.) találók ön egy házaspárt is, (Garay
János és Walter Susannát) kik Isten kiváló kegyelméből
ama napon léptek az Urnak oltárához és esküdtek kölcsönös
hűséget egymásnak.

Istenem! minő ritka szerencse az ezernyi életbajoknak
közepette is! E sz. hajlék fölszenteltetése 50-dik évét hir-
deti, az első házaspár benne arany menyegzőjét ünnepli. Az
áldandó isteni szeretet és kegyelem műve ez! A mennyei
szeretet ötven év óta árasztja bőséges malasztját e helyen
a hívekre, midőn édes gyermekeiül fogadja, az élet igével
neveli, az angyalok eledelével táplálja a bölcsőtől a sirig,
túl a siron pedig az örökvalóságban boldogítja őket. A ke-
gyelem e házaspárt egy viszontagságos hosszú életen, e vi-
haros tengeren szerencsésen már-már a békepartig vezette,
ama békepartig, mellyet a szenvedélyek, üldözések és ezer
életbajok, mint megannyi hullámok nem rohannak meg
többé soha!

Öszfűrt ékesíti a férjjet, érdemkoszoru a hü nőt
férje oldalán. Földi koronájuk a magzatok, kik körülfonták
őket, mint repkény a csert, vagy törzsöt a sarjak és eseme-
ték. Áldassék az Ur örekre, hogy én is azok egyike vagyok,
ki e sz. helyről hangoztatom az élet igéit; azért nem
kegyeletes ömledéseket akarok rebegni ez ünnepélyes órá-
ban, hanem arról határozattan szólni: hogy nagy istenáldás
a jóknak, ellenben átok és büntetés a gonoszoknak a
az öregeiség. . . . Meg kell vala említenem, hogy a szónok-

latot általam tartott nagy sz. mise előzte meg, mely alatt eltelt szívünk a buzgalomnak egy egész tengerével, lelkiünk a magasba emelkedett angyalszárnyakon a mennyei Felségnek ragyogó trónjához, hol leborulva a cherubok és szeráfokkal áldás magasztalá őt végtelen kegyelméért, hogy nekünk ez üdvteljes napot megérni engedte. Mit rebeghettek csendesen mozgó ajkaik? mit érezhettek szívök a jámbor öregeknek? az csak a Magasságbeli tudhatta s számba vette. Az isteni szolgálatot a házaspár megáldása követte. Az oltárhoz léptek az aranymenyegzősök és az egész népség követte őket, várva várván a pillanatot, mellyben ez ötven éves frigy újra megáldatik. Valódi diadalmenet volt ez; nem a virágok és szalagok bőségével, nem csillogó menyegzői ruhában jött a házaspár, sőt igen: a szívek erényvirággal átfalva a megadás, bizodalom és béketérés rózsaszalagjaival, az ártatlan lélek hófehér köntösében nyugodt lelkiismerettel jött az és leborult az oltár számolyán... Garay Jánost, a vőlegényt, kedves sógora Kristófok Ferencz ur, Walter Susannát a menyasszonyt pedig saját szülőtte, Garay Antal, az én kedves öcsém kísérte az oltárhoz, baljában tartván ama koszorút, mellyet neki a kegyelet készítetett, teljesedésbe menvén eképen. Majer István urnak ohajtása: „miserint ez értékes ezüst babérszörűt aranymenyegzője napján viselni sziveskedjék Garay Walter Susanna.“

A remeklő toll is gyöngének érezné magát e pillanatot eseteléseire!... Előttém voltak ők térdreborulva, a koszorút felém nyújtá a testvéri kéz, hogy a szeretett anya fejére illeszsem... Megrendült valóm e pillanatban... a koszorút feltüzém a menyasszonyi drága fore remegő jobbommal... most üdvözölni kellé őket és a hívek buzgó seregét... mily jó az Isten! midőn az ember leggyöngébbnek érzi magát és szinte lerokad érzelmeinek terhe alatt, megilleti kegyelme sugárával és a lankadó erő csodás ruganyosságát nyer, a némuló ajak szós lesz és a kebel magasztos érzetekben áradoz. Ez vala az én sorsom is.

Most az egyház sz. szertartásai szerint megáldám a nekem legdrágább és legkedvesebb házaspárt és a béke sz. csókjával illetém azt.

Háladatkép szálltak fohászaink égre s a köny szemekben értékesebb gyöngy vala a tenger összes kincseinnél: öröm, magasztos öröm remegteté meg szívünket; öröm, ihletett öröm mosolygott gyöngytelt szemekben... Hála neked, jó Istenünk, ennyi boldogsáért! ennyi magasztos élvezetért!

Diszes kísérettel tért vissza a boldog házaspár csendes bérlakába s áldás és szerencsekívánatok közt vett búcsút a jó öregektől, kik inkább elfogódva valának, hogysem képesek lettek volna egyenkint a sok szíveségnek felelni. —

Az esketési ünnepélyt diszes lakoma követte ft. Thomaer Ignác prépost és plebános urnak szíveségéből a plebámalakban. A fényes asztalon ott díszelgett a kedves koszorú is, mellyet újra s újra megszemléltünk. A diszes vendégkoszorúnak a fényt a megyei főnökök, megyei törvényszéki és első bíróságu urbéri törvényszéki elnökök urak kölesöznék, kik szívesek valának az ünnepelt öregeket közbevenni s őket ez által is kitüntetni. Természetes, hogy az izletes ebédet a jó szegszárdi az a valódi bikavér és a hozzá mondott felköszöntök, áldomások fűszerezték. A hármas szám itt is, mint sok egyebütt szerepelt. Én a három megyei elnökreköszöntém poharamat, utánam Tallán Sándor ur Garay János a boldogult költőtől emlékezett kedves szüleire vonatkozva; ft. Thomaer prépost ur a harmadik felköszöntő a házaspárért emelte poharát. Hármán valánk testvérek jelen öregeink aranymenyegzőjén; hármán a helybeli lelkész urak; hármán, kik az öregekkel szoros életviszonyban állnak: vejük, orvosuk, ügyvédük. Áldja meg Isten e hármas számokat és mindazokat, kik személyesen vagy lélekben

résztvettek ez aranymenyegzői ünnepélyben! Áldja meg különösen a fentisztelet jeles férfit, ki öregjeim lelkipásztorá lévén, mindent elkövetett, mi ez ünnepélyt emelheté s fizesse vissza: hogy aranymiséjét testi épség, s lelki megelégedéssel tarthassa meg. Ez legyen sokszoros érdemeinek egyik jutalma.

Még egyet, mint az ünnepély kiegészítő részét. Estebédre t. ez. Márton Antal urnál jöttünk össze, nővérem derék férjénél. Vendégjeink a vérokonok valának és családunk egyikét jóbarátja. Itt aztán az örömmek, szívkedélynek is helyet engedtünk. Telt pohárral kezünkben elmondottuk:

„Már ha aztán bor, legyen bor,
Hegy bor, ne szilvalé!
Még a vízből is csak az jó,
Melly hegyekből zug elé.

„Ide hát, te bazsarózsa!
Poharunkba, bikavér!
Hadd igyuk az áldomást meg
Legelőbb is magadér!

„Volt, van és lesz Szegszárdnak,
Mig le nem dől Bartina,
Méllyel honját felköszöntse
Egy pohárka jó bora.“ sat.

Emeltünk poharat önérte, ki ügyünket felkarolta s a haza színe elébe vitte kedves „Kath Néplapjában“ és kiről hittük, hogy lélekben szinte közöttünk van.*) Felköszöntöttük „István bácsi“ név és szellemrokonát nt. Majer István barátunkat, kinek eszméje aranyos vala, midőn aranymenyegzőre ezüstkoszorút remekeltetett. Eltesse is a jó Isten sokáig, hogy működése által sok honfi s honleány erénye tűnjék fel napként világítván a hon egén, miserint ismerje el a nagyvilág, hogy a magyarok hazája nem a míveletlenség hona, hanem az erkölcsi polgári érdemek irányában a méltánylat-és elismerésé.

Isten megáldja önt és e lapok olvasóit!

Garay Alajos.

Katholikus hitélet.

Kalocsa, december 8-án. Hátaltel kebellem magasztalják Kalocsa lakosai szeretve tisztelt, páratlan buzgalmu főpásztorunknak Kunszt József exelljának hozzájuk, mint híveikhez mutatott számtalan testi és lelki jótéteményei közt azon nagylelkű, bőkezűleg nyújtott áldozatot, mellyel anya-székes-templomunkat legközelebb halmozá.

Folyó évben ugyan is székesegyházunk nm. érsekünk buzgó igyekezete folytán méltóságának jobban megfelelő belsőt nyert.**) A templom szentélye a korunkban olly annyira virágzásnak indult művészet szerint egészen átalakított pompásan feldíszített, melly főnhangon hirdetendi nm. érsekünknek nemesak művészi nemes izlését, hanem nagy-lelkűségét és áldozatait is.

Az egész műnek rajza, és kiviteli igazgatása történt

*) Nemesak mi, hanem olvasóink mind áldást könyörögtek le azon 50 éves frigyre, melly az egyház és hazának olly tiszteletre méltó, olly nevezetes fiakat szült és nevelt. Hát a karmazsin bőrbő kötétt s ugyan e napon kézbesítendő könyvek, önnek zápt munkája, megérkeztek-e a kívánt időben? Erről mitsem emlit; pedig mi minden tőlünk kitelhetőt megtettünk, hogy itt se legyen hiány.

Szerk.

*) Előre értesítjük olvasóinkat, hogy jövő évben e nagyszerű templomnak történeti leírásával fogunk kedveskedni.

Szerk.

Röszner Károly bécsi tanár és udvari építész által, kit pápai s eszázri kegy kitüntetett, ki ritka építészeti tehetségeit külföldi tanulmányozása, és tapasztalati nyomán bővítette és tökéletesítette, és a legújabb időben a bécsi arsenal temploma remek építése által nevét örökölte. A mi a tervet illeti, az teljes összhangzásu byzant styben készült, mellynek egyszerre olly meglepő hatása van, hogy látásakor mindenkinek szíve imadásra buzdul, és kell, hogy eszébe jussanak a zoltárnak ama szép szavai: „Milly kedvesek a te hajlékid, erőknék Ura, kívánkozik és epedez az én lelkem az Ur pitvarai után.“ Az embernek gondolatai e földnek porából tulszárnyalnak a csillagokon Annak trónja elébe, kinek dicsőségére mindez emeltetett, — főleg a főoltár, mellyhez négy márványlépeső emeli az áldozni akarót, s melly egészen carrarai márványból készült, ragadja meg a szemlélőnek figyelmét. Ezen remekmű a hírneves Bonani Péter olasz szobrászmester kezéből került ki; — ritka szépsége és valódi műbece miatt a mint bámulatra, ugy szent buzgalomra indítja az embert, rajta édes kéjjel marad tapadva e szem, mert eszmény, kellem s szépség, a képző művészet e kellekei egyesülnek benne. A főoltár homlokfala s alja színes márványból mozaikszerűn van összerakva, melly felségés összhangzásban áll az oltár többi részeivel, főhefár márványtábláján pedig emelkedik a szinte carrarai márványból készült gyönyörű szekrény, mellyet négy márványoszlop köröz, s mellynek az áldozat jelképével felkészített bronz ajtaja gazdagon meg van aranyozva. Szépségét e szekrénynek kitünően emeli a boltozatán emelkedő márvány félv, mellyet hét aranyzott bronz gyertyatartó ékesít, körülfonta gyönyörűen aranyzott sugaraktól, hová szentség imadásakor a szentségtartó fog helyeztetni. Az Oltárszentség imadását ábrázoló szinte Bonani művészi vésoje aló carrarai márványból került két cherubim kitünő szépségű, rajtuk az arckifejezés olly nemes, olly buzgóságot gerjesztő az ajtatoság, hogy szinte érteni szent hódolatuakat. Említést érdemelnek még a művészi izlés és csinall tiszta ezüztől Bécsben készült nagy gyertyatartók, és a gyönyörű képekkel ékesített és jól megaranyzott canon-táblák is.

Az imint leirt főoltár felett ékeskedik széles aranyzott rájával a nagyszerű o'tárkép, melly a remek művei, egyházi irány s buzgósága miatt pápai s eszázri érdemekkel kitüntetett Kupelwieser Lipót bécsi tanárnak eredeti műve, s melly a festékek ritka elevensége, az arckifejezések nemessége és színezeti harmoniája végett a párisi műkiállításra is kitünőnek ismertetett el, — ábrázolja pedig a bold. Szűz mennybemenetelét. — Fő művészi bece az, hogy a nevezett festész e remek műben sz. Máriát nem mint anyagi testet, hanem lelkének eszményét, vallásos lelkesültséget a váznon visszaadta, róla ugyanis az ártatlanság, szűzesség, szelid kegyelet, égi szendesség s anyagi szemérem vajmi meghatólag sugárzik vissza, de egyszersmind a már megdicsőült királynét, az égi kegy és malasztban átszellemlült Szüzet is mesterileg tünteti előnkbe! — Az üres halottlepel körül csoportosuló apostolok részint részegozve szemeket, részint bámullalattal tekintve ég felé, vagy térdre rogyva mind dicsőségűtől sugárzó arczok. Csoportot, minék illy világos legyen értelme; egészet, melly olly különféle indulatokat szott volna művészi egységbe keveset láthatni, miért is föltétlen esodáltra ragad. — Fejök felett magasan, tiszta aetherben angyalok, gyönyörű angyalok karától körülfonta lebeg föl a bold. Szűz szent Fírhöz, ki karjait tárja ki elébe és mig az ég örvend, a föld tapsol örömben az Istenanya felmagasztaltatása miatt, a sz. Szűz mint megdicsőült királyné, de egyszersmind alázatos szolgáló a szeplötelen-ség nimbusában Isten kegyelmének magasztosságán elmelkedik, és égi boldogság tündöklök sz. fényben ragyogó arczain. A főoltárnak márványozott s arany fejezetű diadalívét, melly a hasonló munkákban jeles Frivier bécsi asztalos pompás műve, hét olajfestmény ékesíti, mellyek hasonló Kupelwieser remek esetéből folytak ki, s mellyek közt az első jobb felül sz. Mária születését ábrázolja

ezen felirattal „Oriens Orientis“, a második Gábor arkangyal üdvözlését, e felirattal „Verbum caro factum est.“ A harmadik a kanáni menyegzőt, e felirattal „Pietas in obsequio, Divinitas in Prodigio.“ Bal oldalon a negyedik kép sz. Máriát mint Magyarország védnökét ábrázolja, e felirattal „Patrona Hungariae.“ Az ötödik kép sz. Istvánt, miként a sz. koronát sz. Mária oltalmába ajánlja, e felirattal „Oblatam suscipit.“ Végre a hatodik kép az 1853-ik évben megtalált sz. koronát, e felirattal „Perditam redonat.“ Ezen az Istenanya eltére vonatkozó, aranytól ragyogó feliratok, valamint jól választvak, ugy sz. Mária tisztelőinek sz. elmékedésre bő anyagot szolgáltatnak. Az imént leirt gyönyörű képek felett két angyal emelkedik, feliratot tartva kezekben melly a Megváltó születése alkalmával az angyalok ajkairól hangzott dicsőítő szavakat foglalja magában. E két angyal között a nevezett diadalív csucsán a négy evangelistának aranyzott jelképeitől körülfonta díszelg a Sz-Háromság képe, ábrázolja, mint fogadja Krisztus urunk a mennyekbe menő sz. anyát. Ezen festmény igen szerencsésen sikerült a művészeknek, mert az emberi arczon az istenesség kisugárzását előtűntetni tudta; festménye, valamint a kebel ajtatoságából származott, ugy szívhez is szól és ajtatoságra indit. Utánozza a nevezett jeles festész a régi művészeket, kik a hit befolyása alatt dolgoztak, böjtöltek, imádkoztak, gyóntak, áldoztak, hogy szentárgyú festményeiket tökéletesítsék, s e miatt munkáikat teljes siker koronázta.

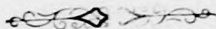
A szentélynek oldalfalai alkalmas ékesítésekkel díszítvők, az oszlopok fotegei gazdagon aranyozvák és összhangzólag kifestvők, azur színű domboru félkupján pedig arany csillagok természet-hű fényvel ragyognak; melly falfestmények Geiling udvari festésznek igazgatása alatt készültek. Az oltáron előforduló aranyozásokat Töpfer, a sz. szekrény aranyozásait pedig Hollenbach bécsi művészek készítették. Említést érdemel még az aranytól ragyogó gyönyörű érseki ühely, melly a hozzá tartozó nyolcz székkal együtt goth styben készült, és hasonló Frivier urnak munkája. — Végre a szentély előreszékének oldalfalait országunk két védőjének, sz. István és sz. László királyok carrarai márvány-szobrai ékesítendik, mellyeket a bécsi akademikus szobrász Meixner János vett munkába, és miként a tervnek megtekintéséből látható, nagyszerűek lesznek, és a művészek marandó emléket szerzendnek; e két szobor felállítására fog a bold. Nádasy hagyományozta 10,000 for. p. p. fordítani.

Ezen körajzból kiteszik, hogy nm. érsekünk a birodalom fővárosának első mestereit használta fel a főoltár felállítására és a szentélynek csinítására, és páratlan bőkezűségénél fogva semmi költséget nem kimélt, hogy a köztetszés nagyszerűsége minél meglepőbb legyen, és hogy ha a halandó ilyen oltárhoz közeledik, akaratlanul is felkiáltson örömben „Boldogok, kik a te házában laknak, Uram! és örökké dicsérnek Téged.“

Ezen a bold. Szűz mennybemenetelének emlékére emelt főoltár mai nap, mint szűz Máriának diadalnapján az egyházi szentelményi szertartás szerint nm. érsekünk által a vérméklői áldozat bemutatása előtt fényes egyházi segéd-tévi szolgáltatással mellett fölszenteltetett; mellynek végeztével ft. Kováts József kanonok és papneveldei igazgató ur a szószékre lépett és a szivreható jeles egyházi beszédben a mai kettős ünnepélynek okát forró szavakban adta elő. — Nem is lehetett volna sz. Mária dicsőítésére főpapi buzgóság által emelt új oltárt reánk nézve fényesebb, dicsőségesebb, és kelvesebb napon fölszentelni! Hiszen történeti tény, hogy ugyan e helyen, mellyet lábainkkal tiprunk, előideink már a XII században a szeplötelenül fogantatott sz. Szűz ünnepét fényesen tartották meg, és hogy mindenkor bizalommal vountak védasszonyunk szárnyai alá! Buzgóságjeljes gondolat volt tehát nm. főpásztorunktól e helyen ugyanaz napon, mellyet a kalocsai papság és nép a legrégibb időkől fogva ünnepélyesen szentelt meg, mellynek nagyobb szerű megtartásáért főpásztoraink hosszú sorozata lángolt századok után

ujabb példáját adni az Istenanya iránti fiui hódolatának. Kettős örömnapp volt ez tehát reánk nézve, mert ki ne lelkesülne örömrre és kinek keble ne dagadna magasra az örömeztől, midőn egy részről tapasztalni van szerencséje, hogy Mária országa, Máriát még ismeri, más részről pedig midőn olly ünnepek és jótékony tények tanúja, melyek csupán a tiszta vallásos meggyőződésnek, feláldozásnak fiui, hódolatnak eredményei! — Lelkünket e pillanatban magasított tárgy foglalkoztatta, figyelmünket két dicső gondolat kötö le: Istenünknek földi laka! hol biztos nyugtot lel életünknek viharoktól hányatott horgonya, és sz. Máriának megdicsőítése, kit nevezünk anyánknak védasszonyunknak szabad! — És ha nagy volt a nagy számmal összesereglett hívek öröme, kik örvendetes áhítattal siettek a székes egyházba, részt veendő az ünnepélyen, sokkal nagyobb lehetett annak öröme, ki olly nagy áldozattal emelte mindezeket Isten nagyobb dicsőségére, és ki e napon buzgalma, fáradsága gyümölcsét lelki örömmel élvezhette.

Tartsa meg az ég soká nm. érsekünket, ki midőn e nagyszerű áldozat által főpásztori buzgalmánál újabb dicső példáját adná, nevét maradékról maradékra áldásban tartandja fön. — Halafüzért, mely tisztelet és égő szerzetet virágaiból fonottat, nyújtunk be ezért a nyilvannosság utján buzgó főpásztorunknak, és kegyes atyánknak.*) Beküldetett.

Könyvhirdetések.

Megjelent: „**Leiki Kalauz**“ elmékedésre oktató imakönyv keresztény kath. hívek templomi és házi használatára, szerkeszté Peltzmann Gergely sz. ferencz-rendi áldozár. Harmadik javított kiadás, a bibornok-hereczegprimás és esztergomi érsek ő eminentiája helyben hagyásával. Hat azédmetszettel. Ára 1 frt. 40 kr. Pest 1857. — Örömmel ragadjuk meg az alkalmat tiszteletünk adóját és hálaszavazatunkat beadni azon t. férfit irányában, ki már évek óta, csak azon töri fejét, csak oda törekszik, hogy az ajtatosság ápolása és fontartását illetőleg, czélszerű segédeszközöket szolgáltatván, az ég felé röpkező léleknek ne csak szárnyakat adjon, hanem imái köze a kath. igazságokat is belefónván, azokat elmékedéseiben megfejtvén, szent hitvallásunknak az elmét és szívet egyszerje megnyerje. Hogy e „**Leiki Kalauz**“, már számtalan ajtatoskodó keresztény kath. embernek szolgált irányadól az élet vizontagságai között, bizonyítja azon körülmény is, miszerint az már harmadik kiadást ért. Ajánljuk karácsonyi és ujévi ajándokul. Ugyan e magyar imakönyv, hasontartalom és jelességgel német nyelven is megjelen, bizonsággal annak, hogy a tudós és ember-szerető szerző a nyelvek adományával is bír.

Megjelent „**Pázmány-füzetek**“ Egyházi beszédek. Homiliák, templomi és iskolai katekesések gyűjteménye. Kiadja a Szent-István-Társulat. Szerkeszti Roder Alajos. VI és VII füzet. A bennök foglalt sz. beszédek és homiliák nagykarácsonytól quinquagesima vasárnapig terjednek, azon fölül található esketési és az Ur imádságá-

*) Igen hálafüzért nyújtassék a nm. érseki főpásztornak, nemesak megyéje tagjai, hanem az egész magyar haza polgári által, ki mindenben a nagy és szépért fündobogó keblének a bold. Szűz és szent fia Jézus iránti áhítatát, annyi áldozatba került szentélyen, a hon legkedvesb történeti emlékének ábrázolatával olly szépen egyesíté, összeolvasztani s így annak akarki által megtekintését minden tekintetben olly szenté és föllekesítvé tenni méltóztatott.

Szerk.

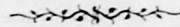
ról kateketikai szent beszédeket. Az illető lelkipásztorok a mü becsére az előbbi füzetekből vonván már következetest, fölmentenek e vállalatnak újabb ajánlatától, de azon egy körülményt még sem hallgathatjuk el, hogy a szent-beszédek szerzői között CSAJÁGHY SANDOR esznádi püspök ő méltóságát is van szerencsénk szemlélni, azon tudós és lelkes főpásztor, kinek hieveihez bocsátott főpásztori leveleiből, nem csupán ő, hanem mi is mindnyájan annyi tanulságot, annyi lelki örömet meritettünk.

Különfelek.

Későbbben ugyan, mint a többi lap, de azért mégis érdekes hírekkel jövünk:

Megemliténdő legelőre, hogy ő esznádi, királyi, apostoli Főlsége I. **Ferencz Jozsef** Velenczében szent Márk templomának kijavítására évenként 20,000 forintnyi segédelmet ajánlani méltóztatott. Mig ezen a esz. austriai ház világszerzte ismert vallásosságának újabb jeléről a lapok utján értesültünk, ezen nagyszerű utalványozásnak mintegy további következményeül, hozzá tehetjük: miként biztos helyen ejtett párszóbból kivehetjük: hogy a pest-lipótvárosi, és komáromi sz. András templomnak gyorsabb fölépíthetése iránt benyújtott legalázatosabb folyamodványok legkegyesb fogadtatásban, s a pártfogulás ígérétében részesültek.

Valóban kifáradna azon kéz, mely egymaga mindazon adakozásokat följegyezni akarná, melyek a esznádi Ausztria Ház egyes tagjainak bőkezősége és nagylelkűsége folytán a hitélet növelése tekintetéből, naponként köztudomásra jutnak. És ime, alig irtuk le az Isten hájléknak fölkesítésére áldozott nagy összeget, máris ő es. kir. apostoli Főlségének, népei hön szeretett Atyjának, egy újabb kegyelme tényét kell a lelkesedés és legforróbb hála hangos kitérésével jelentenünk. Ugyanis ő es. kir. apostoli Főlsége dec. 2-kán dicső trónra léptének év fordulati napján, Magyarországon 26 politikai, Olaszthonban pedig felségárulás vagy a közrend elleni más büns cselekvények miatt elítélt 70 fegyzeneznek büntetésök hátralevő részét teljesen elengedni méltóztatott.

Fölhívás előfizetésre.

A Szent-István-Társulat által kiadott Családi lapok jövő évre a hatodik évfolyamba lépnek. A balitélet, mely e lapokat a terjedéstől elzárta, lassankint oszolni kezd. Már is több főrendű családnak teljes részvételét kiérdemlék, melyet nem csak tetszésök nyilvánítása s a kitértárai serkentés, hanem ez előfizetési díj jóval előbb történt beküldése által is bebizonyítanak. E méltánylástól ösztönözötte, a kiadó hivatal a Családi lapokat jövő évre olly díszesen ohajtja kiállítani, hogy azok a legtulzóbb kívánatokat is kielégíthessék. A külsőnek megfelelő érdekes tárgyakról gondoskodni, a szerkesztőség legnagyobb törekvése leend.

Megjelennek a Családi lapok minden csütörtökön másfél vagy két íven, borítékban. Az előfizetési díj ugyanaz, mi eddig; félévre, vidéken: 4 ft., helyben: 3 ft. 30 kr. pp.

Előfizetheti Pesten a Szent-István-Társulat ügynöki hivatalában czukoruteza 6. sz. a.) vagy Hartleben K. A. könyvkereskedésében; vidéken minden es. kir. postahivatalnál.

A t. előfizetők teljes tisztelettel kéretnek, hogy, miután az új folyam 1-ső száma januárhó elsején jelenik meg, megrendeléseiket mielőbb megtenni sziveskedjenek. Pest nov. 25-én 1856.

A CSALÁDI LAPOK kiadó hivatala.

Igazítás.

Miután mult számunkhoz „Magyar Néplap“ előfizetési fölhívása volt mellékelve, erre vonatkozó jelentésben „B. P. Viszhang“ helyett „Magyar Néplap“ olvasandó.

Kiadja a Szent-István-Társulat; felelős szerkesztő SUJÁNSZKY ANTAL.

Melléklet, Előfizetési fölhívás a „Gazdasági Lapokra“

Pesten 1856. Nyomatja HERZ JÁNOS, országot 9 szám.